

ze života

Mně se osvědčilo nikdy se nevzdávat a pomáhat ke štěstí i druhým

Moje maminka byla postižená a musela celý život chodit o holi. Od malička jsem jí proto pomáhala, obouvala ji, a když jsem se později provdala a odešla z domu, péči o maminku musel převzít tatínek.

Po škole jsem nastoupila do podniku, kde jsem byla moc spokojená. Seznámila jsem se tam se svým budoucím manželem. Měla jsem štěstí, protože to byl moc hodný člověk! Pocházel z ukrajinské Volyně. Po druhé světové válce se volynští Češi zase mohli vrátit z emigrace do Československa, a tak v roce 1947 přišel zpátky i on. Tenkrát to byla velmi těžká doba a manželův tatínek cestou, ještě na území Ukrajiny, zemřel. O tatínkovo tělo se postarali Ukrajinci, a můj muž už se bohužel nikdy nedozvěděl, kde je tatínek pohřbený. Ačkoli jsme po tom dost dlouho pátrali, tchánův hrob jsme nenašli.

Bezdětní, ale šťastní

Manželova maminka se po nějaké době znovu vdala, ale její muž záhy přišel o nohu. S manželem jsme jim pomáhali, jak to šlo, dokonce jsme tchána občas nosivali. Ale dělali jsme to ochotně a rádi. S tchyní jsme žili více než čtyřicet let v jedné domácnosti a nikdy jsme si ani slovem neublížili. Každé-

PŘÍBĚH NA TÉMA:
Můj recept na štěstí

Mám teď kolem sebe spoustu přátel a jsem šťastná

mu bych přála takové pěkné manželství, jaké jsem měla já! Jen jedno nám osud nedopřál – vlastní děti. Čtyřikrát jsem o miminko přišla, a tak jsme se museli smířit s tím, že se rodiči nikdy nestaneme.

Všichni mě opustili

V roce 1987 postihla mého manžela lymfická borelióza. Ochrmul na polovinu těla, a pro mě nastalo další období obětavé péče a pomoci. Ráno ho dostat do sedu, vytáhnout ven z postele a večer zase uložit... Denně jsem ho masírovala, abych mu alespoň trochu ulevila od bolesti. Bylo to hodně náročné, psychicky a také fyzicky. Dělala jsem to však celých těch dvacet let s láskou. Vždyť dva lidé spolu mají být nejen v dobrém a ve zdraví, ale i ve zlém a v ne-

Sice jsme nemohli mít děti, ale naše manželství bylo krásné.

moci! A já byla šťastná, že svému manželovi mohu pomáhat. Starala jsem se i o tchyni, která však v roce 2001 zemřela. Šest let poté za ní odešel i můj milovaný muž, a já zůstala sama.

Nevzdávám to!

Dnes, ve svých sedmasedmdesáti letech, jsem po operaci kyčle, chodím s berličkou, ale dá se to zvládnout. Našla jsem si kamarádku, abych nebyla tak opuštěná. Právě ona mi nedávno

navrhla, ať s ní začnu chodit do místního klubu důchodců. „Nemůžeš, Maruško, pořád jen sedět doma a tesknit. Aspoň přijedeš mezi lidi!“ hučela do mě, a já jí dnes musím dát za pravdu. Byl to báječný nápad! Scházíme se v klubu pravidelně, pořádáme různé kulturní akce, a dokonce sportujeme! Když nám to tedy všechno ty naše ne-duhy dovolí... Mám teď kolem sebe spoustu dobrých přátel, a to je pro mě nejvíc. Můj recept na štěstí tedy zní: Nikdy to nevzdávat, žít život naplno a pomáhat ke štěstí i druhým. Dělat si každý den malou radost, pečovat o sebe, aby se člověk cítil dobře. Být stále mezi lidmi, rozdávat radost a pohodu a věnovat se činností, při nichž jsme spokojeni.

Maruška, Praha